

ISKRA NA POT

Dragi bralci! Pred teboj je druga številka našega glasila ISKRE.

Če si mogoče ob branju prva številka nobil vtis, da so vojenci malega semenišča predvsem planinci in popotniki, boš to predstavilo ob tej številki lahko dopolnila je z drugimi

Trudil se bom, da bi v tej številki

nožič, veta ob

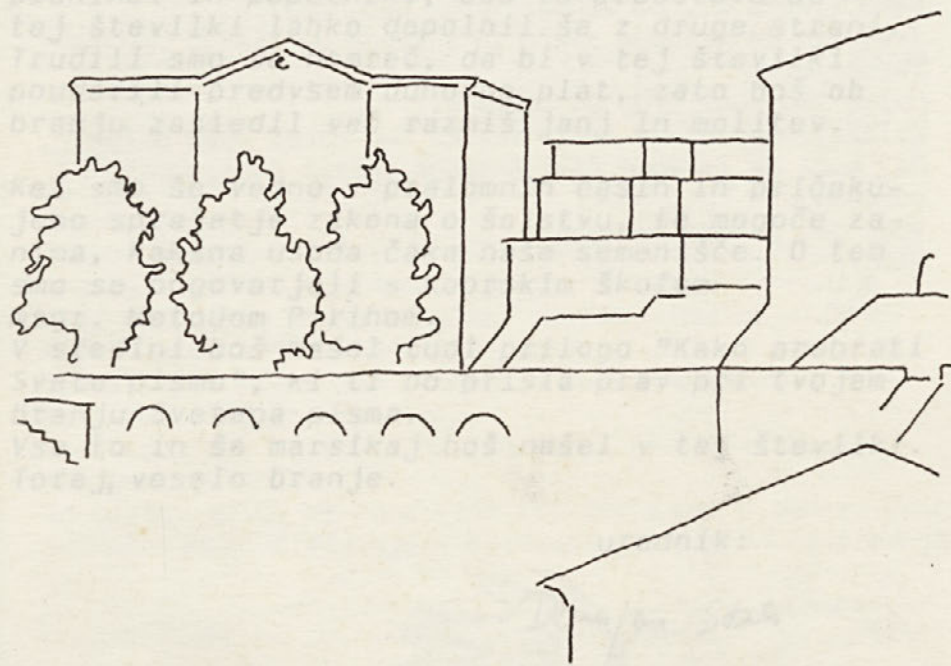
branje za

Čoku

že za

D les

točaj, vsega branje.

Iskre

Glasilo vipsalskih
semeniščnikov

XXIII ~ 2

1990-91

ISKRAM NA POT

Dragi bralec! Pred teboj je druga številka našega glasila ISKRE.

Če si mogoče ob branju prve številke dobil vtis, da so gojenci malega semenišča predvsem planinci in popotniki, boš to predstavo ob tej številki lahko dopolnil še z druge strani. Trudili smo se namreč, da bi v tej številki poudarili predvsem duhovno plat, zato boš ob branju zasledil več razmišljanj in molitev.

Ker smo še vedno v prelomnih časih in pričakujemo sprejetje zakona o šolstvu, te mogoče zanima, kakšna usoda čaka naše semenišče. O tem smo se pogovarjali s koprskim škofom msgr. Metodom Pirihom.

V sredini boš našel tudi prilogo "Kako prebrati Sveto pismo", ki ti bo prišla prav pri tvojem branju Svetega pisma.

Vse to in še marsikaj boš našel v tej številki. Torej, veselo branje.

urednik:

Domyan Štuh

POSTNO RAZMIŠLJANJE

Pepelnica. "Pomni človek, da si prah in da se v prah
povrneš!"

Kolikokrat utonemo v vsakdanjem toku dogodkov
in pozabimo na skrivnosti odrešenja.

Dvigni nas, o Gospod!

Kako visoko si, pa vendar vedno med nami!

Tvoj Sin te prinaša svetu in s svojo daritvijo manjša
razdalje.

Daleč smo tudi drug od drugega.

Zbližaj nas, da bo imela velika noč zares poln smisel.

Daj moči za iskanje življenjskega smisla tudi v postnem
odrekanju.

Vodi nas in nam pomagaj.

Amen.

↓
Tone Ceru

KRISTUSOVA VREDNOST

"Koliko je vreden ta Kristus?" se je spraševala žena, ki je ogledovala dobro ohranjen Kristusov kip, ker ga je nameravala prodati. Izkupiček zanj nujno potrebujejo dediči za bolj koristne reči, kot je ta kip.

"Koliko cenite Kristusa vi?" - "Za trideset srebrnikov ga lahko dobite," je odvrnil Juda.

"Izročam vam Kristusa, da se ne zamerim cesarju," se je opravičeval namestnik rimskega cesarja Poncij Pilat.

"Izpusti Barabo, više ga cenimo kot Kristusa," je vpila drhal.

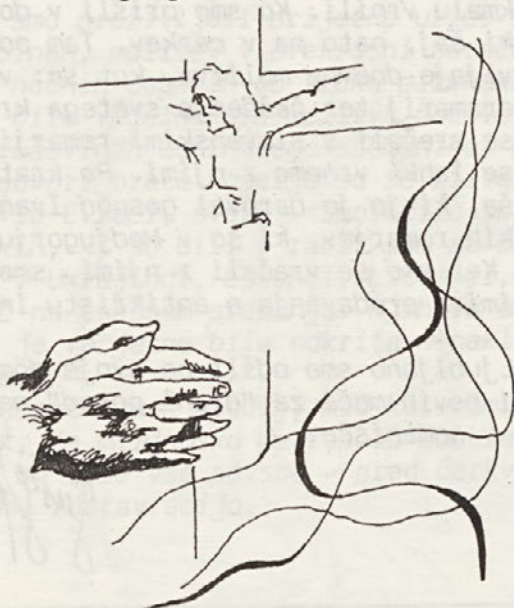
"Bolj ljubim svoje življenje kot njega," se je Peter izgovarjal dekli.

"Kako pa cenimo Kristusa mi?" Tako se že dva tisoč let v dvomih sprašujejo mnogi ljudje. Nekateri Ga cenijo manj kot zlato in še manj kot naklonjenost velikih in močnih pred svetom, v zameno zanj pa uživajo minljivo slavo in se predajajo trenutnim čutnim užitkom.

In kako ceniš Kristusa ti?

Vsak trenutek je to odločilno vprašanje za vsakega izmed nas.

In tisti, ki Ga ne ceni više kot vse drugo - denar, čast, premoženje in življenje - Kristusa prezira in Ga prodaja.

Roman/leson

Odkar se v Medjugorju prikazuje Kraljica miru, ves katoliški svet roma tja. Tudi jaz sem si že dalj časa želel obiskati ta romarski kraj.

28. novembra lani mi je Bog to željo izpolnil. Ob sedmih zvečer smo se z ljubljanske železniške postaje odpeljali proti Mostarju. Bili smo štirje semeniščniki: Mitja, Tino, Primož in jaz. Imeli smo svoj kupe, tako da nas ni nihče motil. Zmolili smo večernice, zapeli nekaj pesmi, potem pa zaspali. V Sarajevu smo morali presesti na drug vlak. Ta je bil opremljen čisto po jugoslovansko. Med vožnjo smo opazovali pokrajino in prepevali pesmi. To je izkoristil neki neznanec, ki se je pomešal med nas in si s tem prihranil denar za vozovnico. Ko smo prišli v Mostar, smo se z avtobusom odpeljali v Medjugorje. Takoj smo šli v cerkev. Tisti dan smo v glavnem preživeli v cerkvi in njeni okolici. Zvečer smo spoznali medjugorske frančiškane, ki so nam pokazali prenočišče. Naslednji dan smo bili zjutraj pobožno pri slovenski maši. Po maši smo odšli na Crnico. Po poti smo molili rožni venec. Ko smo prispeli na prvi cilj, smo zmolili tudi drugi del rožnega venca. Tretji del pa med križevim potom, ki se je vil na Križevac. Vso pot nas je spremljal močan veter. Zaradi vetra smo se kmalu vrnili. Ko smo prišli v dolino smo odšli na angleški čaj, nato pa v cerkev. Tam po Marijinem naročilu opravljajo dnevne molitve, kot so: vera, sedem očenašev in zdramarij ter češčenje svetega križa. Po češčenju smo se srečali s slovenskimi romarji, ki so nas povabili, da se lahko vrnemo z njimi. Po kratki noči je bila dolga maša, ki jo je daroval gospod Ivan Pojavnik, vodja slovenskih romarjev, ki so v Medjugorju opravljali duhovne vaje. Ker smo se vračali z njimi, smo med vožnjo poslušali zanimiva predavanja o antikristu in protozidarijih.

Po vrnitvi v Ljubljano smo odšli na svoje domove, kjer smo si nabrali novih moči za "drzni pohod" naslednjega dne - vrnitev v semenišče.

Jurij Koko

DEŽELA ZAHAJAJOČE ZVEZDE

Dan po sloviti razglasitvi samostojne Slovenije je iz Ljubljane in Maribora krenil konvoj oseintridesetih avtobusov. Kot prve lastovke, ki oznanjajo pomlad nove evropske države.

Izbruh veselja je nastopil, ko smo mladi fantje izvedeli, da se nam obeta le sedemmesečno služenje cesarju. Vest o devaluaciji dinarja pa dobre volje ni mogla skaltiti. Počasi je pesem kljub vsemu zamrla, pogovori so med zehanjem utihnili. Nastopila je tišina, ki so jo le tu in tam motili posamezniki s svojimi drvarskimi veččinami.

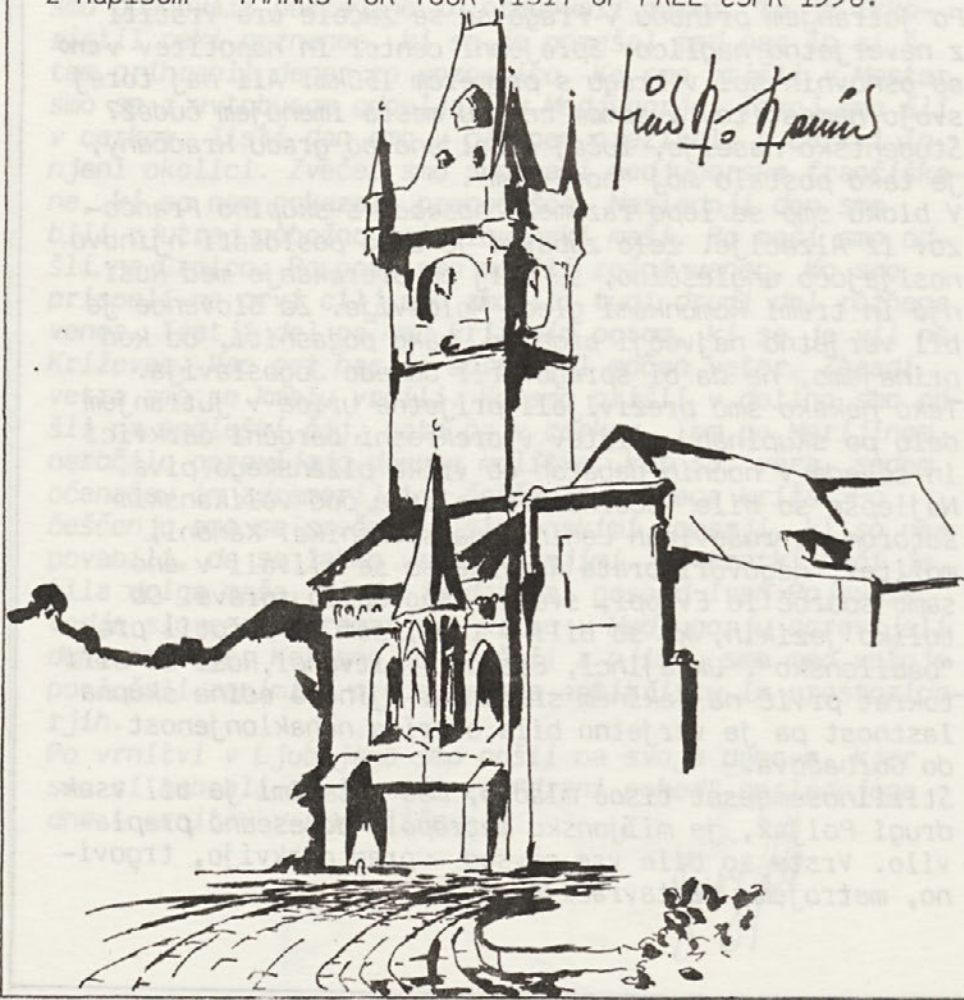
Po jutranjem prihodu v Prago so se začele ure vrstiti z neverjetno naglico. Sprejemni center in napotitev veno od osnovnih šol v krogu s premerom 150km. Ali naj torej svojo namestitev v samem centru mesta imenujem čudež? Študentsko naselje, lučaj oddaljeno od gradu Hradčany, je tako postalo moj "novi dom".

V bloku smo se lepo razumeli posebej s skupino Francozov iz Alzacije. Zelo zabavno je bilo poslušati njihovo nosljajajočo angleščino, še bolj pa prerekanje med Rusinjo in tremi Romunkami glede Moldavije. Za Slovence je bil verjetno največji problem, kako pojasniti, od kod prihajamo, ne da bi spregovoril besedo Jugoslavija.

Tako nekako smo preživljali prijetne urice v jutranjem delu po skupinah, molitev v prekrasni baročni cerkvi in seveda v nočnih debatah ob vrčku plzenskega piva. Najlepše so bile večerne ure molitve pod velikanskim šotorom na ruševinah Leninovega spomenika. Kánoni, molitev, nagovori brata Rogerja so se zlivali v eno samo sporočilo Evropi, svetu - sporočilo sprave. Ob toliko jezikih, ki so bili v rabi, sem se počutil prav "babilonsko". Ukrajinci, Estonci, Litvanci, Rusi so bili tokrat prvič na takšnem srečanju. Njihova edina skupna lastnost pa je verjetno bila odkrita nenaklonjenost do Gorbačova.

Štiriinosemdeset tisoč mladih, med katerimi je bil vsak drugi Poljak, je milijonsko metropolo dobesedno preplavilo. Vrste so bile vse povsod - pred cerkvijo, trgovino, metrojem, restavracijo.

Seveda smo se navduševali tudi nad zgodovinskimi spomeniki Bogu in ljudem. Katedrala svetega Vida, kjer se ti ob pogledu proti vrhu zvonika skoraj zvrtil, je resnično čudovit spomin na gotiko. Okrog cerkve se širi grad Hračany s predsedniško palačo, z umetninami Jožeta Plečnika, s pravljlično Zlato uličko, cerkvijo svetega Jurija... Z razgledne ploščadi gradu se odpira pogled na Vyšehrad, Vltavo z njenimi mostovi, med katerimi dominira most zaljubljenec - Karlov most. Praga je čudovita posebej ponoči, ko je sivina socializma skrita in so vidni le osvetljeni pomniki preteklosti, ki se ne ozirajo na čas. Eden izmed njih je ovekovečen tudi na spominski medalji z napisom - THANKS FOR YOUR VISIT OF FREE ČSFR 1990.

UTRINEK

Bellum, scripturus sum,...

Groza, ne morem več misliti! Tako moreča zna biti latinščina.

Utrujen sem, rad bi počival. Rad bi glavo brez števil in brez besed.

Hm, neumno.

Burja.

Njeno grozljivo zavijanje me navdaja s strahom. Kot smrtni krik, kot sel narave se zdi.

"Umiram, mar ne slišiš?!" Vse, kar slišim v tem bučanju, je ta klic.

"Slišim!" odmeva iz mene. In kaj naj storim?

Sicer pa ne morem misliti o tem. Saj tudi drugi ne mislijo veliko o tem. Zdaj se moram učiti. Da, zdaj se moram učiti...

..., quod populos Romanus cum Iugurtha, rege Numidarum, gessit...

..., oprosti, burja, nimam časa.

Benjamin Kusler

"Če bi jaz imel tistih 53 minut," je menil Mali princ
"bi se prav počasi odpravil k studencu."

Čas. Kako čudovito, skrivno mi zazveni ta beseda. Toda le takrat, ko se ustavim, ko za trenutek preslišim tiktakanje ure, ki priganja. Čas je nevidna prostranost veselja, breztežnost. Ko neham hiteti, začutim njegove nežne prste, ki me božajo po obrazu, njegov dih, ki me osveži.

Bog mi je dal čas. Skozi čas zaznavam dotik Njegove ljubezni. V času se me dotika, prime me za roko in me vodi skozi moj čas.

Toda navkljub temu moj čas ni vedno čas z Bogom. Mnogokrat je moj čas le čas z ljudmi, čas s stvarmi, prevečkrat čas grabljenja zase, čas obteževanja drugih.

Rad bi, da bi bil moj čas večkrat čas za Boga, čas, ko bi se odpravil k Njegovemu studencu in se napil. Skozi čas me Bog vabi, da bi šel z Njim, da bi mi trudnemu dal žive vode.

Nekateri hodijo k trgovcu. Prodaja tablete proti žeji in tako ljudje prihranijo precej časa, ki ga porabijo, kakor se jim zahoče... Čudovita zamisel: vendar niso srečni. Ne poznajo Boga. Zdi se jim škoda izgubljati čas za stvari, ki so zastarele. Svežino Gospodovega studenca so zamenjali s slepilom, da niso žejni.

Pokazati bi jim moral, kje je Njegov izvir, pa jim sam tolikokrat zakrivam pogled.

Bog ima svoj čas za nas. Ne zavrzimo tega velikega daru. Če bomo sami hodili k Njegovemu studencu in živeli iz žive vode, bomo drugim najboljše pokazali, kje je izvir, ki nikoli ne usahne, ampak vedno čaka na žejnega popotnika.

Tomaz Kete

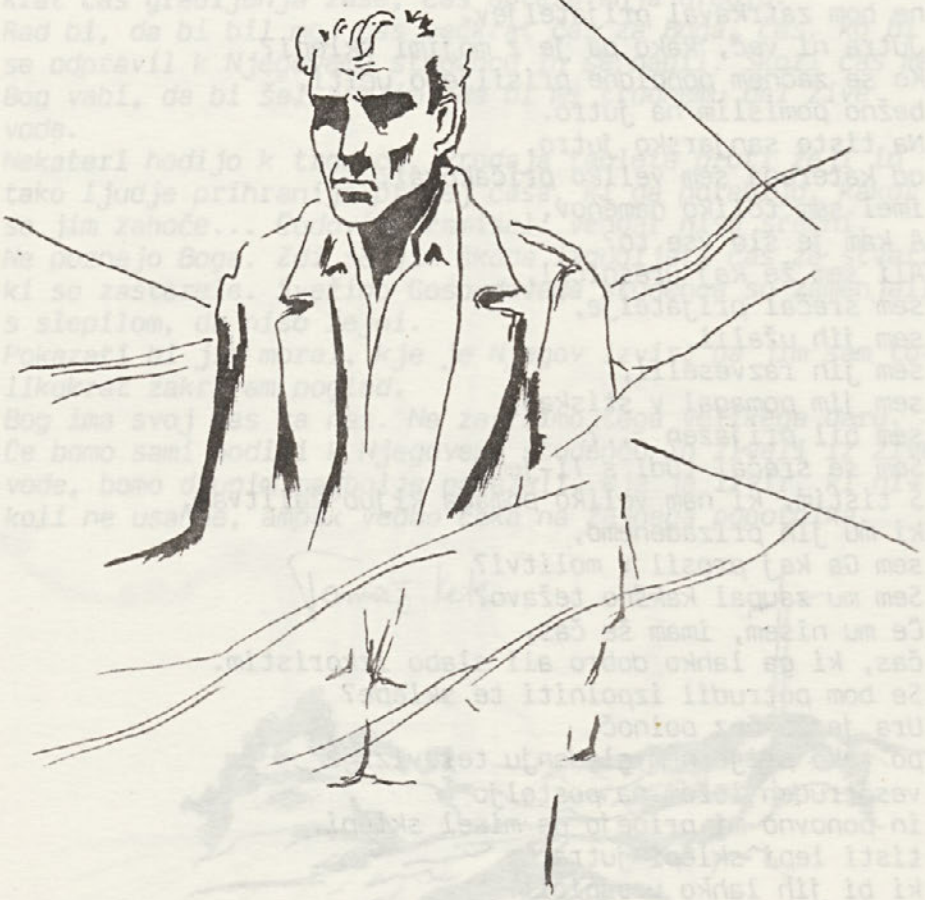

ŠE EN IZGUBLJEN DAN?

Začenja se nov dan,
 dan, od katerega pričakujem veliko,
 veliko srečanj,
 srečanj s prijatelji
 in srečanj s Ti-jem.
 Ta začetek dneva je ves v lepih sklepih:
 naredil bom to in ono,
 veliko bom študiral,
 molil,
 pomagal staršem,
 šel k sveti maši,
 ne bom zafrikaval prijateljev.
 Jutra ni več, kako pa je z mojimi sklepi?
 Ko se začnem popoldne prisiljeno učiti,
 bežno pomislim na jutro.
 Na tisto sanjarsko jutro,
 od katerega sem veliko pričakoval,
 imel sem toliko namenov.
 A kam je šlo vse to?
 Ali sem že kaj uresničil,
 sem srečal prijatelje,
 sem jih užalil,
 sem jih razveselil,
 sem jim pomagal v stiskah,
 sem bil prijazen ...?
 Sem se srečal tudi s Ti-jem?
 S tistim, ki nam veliko pomaga kljub žalitvam,
 ki mu jih prizadenemo,
 sem Ga kaj prosil v molitvi?
 Sem mu zaupal kakšno težavo?
 Če mu nisem, imam še čas,
 čas, ki ga lahko dobro ali slabo izkoristim.
 Se bom potrudil izpolniti te sklepe?
 Ura je že čez polnoč,
 po tako prijetnem gledanju televizije
 ves truden ležem na posteljo
 in ponovno mi pridejo na misel sklepi,
 tisti lepi sklepi jutra,
 ki bi jih lahko uresničil.

Pomislim Nanj,
Nanj, ki to vidi
in mi daje možnost za možnost.jo.
A jaz, kako jaz?

Mitja Kodopivec

POSLUŠAJ ME, GOSPOD

Bojim se, Gospod, ker si umolknil.
 Zakaj ne govoriš več?
 Mislil sem, da je vse v redu.
 Vse je bilo lepo.
 Sedaj pa ta zid.
 Med menoj in Teboj je zid, visok, mogočen zid.
 Poslušaj me!
 Si gluha za moj krik?
 Tišina.
 Grozljiva tišina.
 Osamljenost duha in tema moje duše me stiskata.
 Trpim, ker vem, da je za zidom luč.
 Kje je zdaj moj drugi jaz?
 Tisti jaz, ki ga je osvojila Tvoja ljubezen?
 Ne najdem ga več v sebi in temni, sivi zid se sklanja
 nadme.
 Objema me, zapira me ves gladek, močan, brez razpoke.
 Ko bi bila v njem vsaj ena, četudi komaj vidna špranja,
 skozi katero bi posvetila Tvoja luč!
 Zaletavam se, a zid ostaja trden, mrzel, neizprosen.
 Ker ga ne morem premagati, v jezi stiskam pesti.
 Obup in žalost sta se naselila v mojem srcu.
 Prevarali so me, zapustili.
 Še Ti, Gospod, si umolknil.
 Odšel si, vem.
 Nič Te ne briga, če kdo ostane sam.
 Sam ostajam pred zidom.
 Nič ne morem, le glavo si lahko razbijem ob njem.
 Sedaj, ko si Ti odšel, sem sam.
 Vem:
 Sam tega zidu nikoli ne bom prebil.
 Nikoli!!!
 Kričim.
 Vpijem, čeprav vem, da so že vsi odšli.
 Tudi On.
 Toda jaz NOČEM umreti!
 Kaj?
 KDO JE?

.Ta svetloba...

Si res TI?

...

"Jaz sem, ne boj se."

Si jezen?

"Zakaj?"

Ker sem ... obupal.

"Že prav. Sedaj pojdi. VEDNO bom s teboj!"

Tomaz Kete

SREČANJE

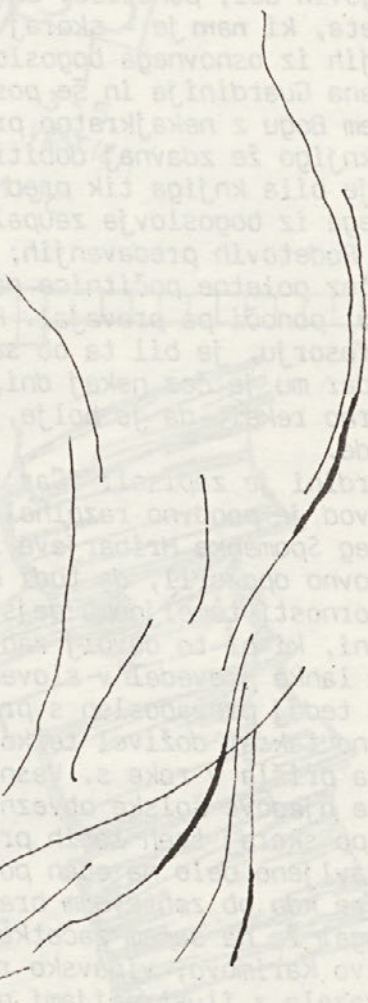
Po poti sem hodil
v dvomih razklan,
pred mano se dvigal
megleni je dan.

Neznana me sila
vodila je tja,
kjer v naravi skrivnostni
sem srečal Boga.

Le eno besedo
mi reci, moj Bog,
in Tebi sledil bom
jaz ôtrok ubog.

In Gospod je izrekel
besedo sladkò:
Le pojdi za mano,
nikdar žal ti ne bo.

Domjan
Stih

HABENT SUA FATA LIBELLI

Ob izidu knjižice "V srcu Boga"

Kdor se je enkrat srečal s posebjeno sintezo romanskega in germanskega sveta na teološkem področju - čeprav le v knjižni obliki, ne bo ostal neprizadet. To velja za brata Tominca, ki sta pred pol stoletja oskrbela ilustriran prevod Gardinijevih Svetih znamenj, to velja za ljubitelje Gardinijeve misli, ki so izdali zajetno bibliografijo njegovih del, ponatisov in prevodov, to velja za profesorja Rodeta, ki nam je - skoraj je že dvajset let - pri predavanjih iz osnovnega bogoslovja ponovno in ponovno navajal Romana Gardinija in še posebej pogosto njegovo knjigo o Živem Bogu z nekajkratno pripombo, da bi morali Slovenci to knjigo že zdavnaj dobiti.

Ko je bila knjiga tik pred izidom, lani v novembru, mi je kolega iz bogoslovja zaupal, da se je tudi on ogrel zanjo pri Rodetovih predavanjih; še več: celo izposodil si jo je čez poletne počitnice na dom, podnevi kosil in sušil seno, ponoči pa prevajal. Ko je jeseni pokazal svoj prevod profesorju, je bil ta ob sami novici na moč zadovoljen. Vendar mu je čez nekaj dni, ko mu je tipkopis vrnil, preudarno rekel, da je bolje, da ta idealistični prevod ne izide.

Guardini je zapisal: "Čas seveda teče naprej". Misel na prevod je ponovno razpihal dr. Taras Kermauner, ki je poleg Spomenke Hribarjeve in drugih iskalcev "Svetega" ponovno opozoril, da tudi kristjani posvečamo premalo pozornosti temeljnemu dejstvu: obstajanju skrivnosti Boga. Edini, ki bi to dovolj zahtevno knjižico po mojem mišljenju lahko prevedel v slovenščino, prof. Janez Župet, je bil tedaj prezaposlen s prevajanjem Svetega pisma in je ravno takrat doživel težko prometno nesrečo. Tako je knjižica prišla v roke s. Vesni Jelen, ki je tudi sicer prevzela njegove šolske obveznosti. Mislim, da je, potem ko je po skoraj treh letih prevod pregledal, hvaležen za opravljeno delo na obeh področjih.

Da se kdo ob zahtevnem branju ne bi prezgodaj utrudil in omagal že na samem začetku, smo naprosili mlado slikarko Silvo Karimovo, vipavsko rojakinjo iz Bele, ki se je že izkazala z ilustracijami novega prevoda svetopisemskega

STARA ZAVESZA

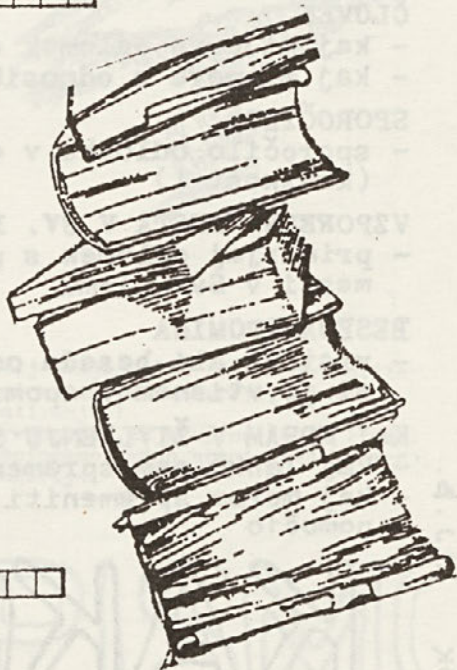
NAVJANJE SV. PISMA

1 Sam 9, 3-5

PŔVA SAMUELOVA
KNIHA

3-5
VRSTICA

9. POGLAVJE

MOLITEV PRED BRANJEM BOŽJE BESEDE

Gospod, prosim te, razodeni tudi meni skrivnosti svetega pisma, kakor si jih svojim učencem. Priznam, da jih zaradi svojih grehov ne morem razumeti. Toda spomni se, da si s svojim odrešenjem odprl knjigo, zapečateno s sedmimi pečati. Odpri mi knjigo svojih skrivnosti. Razsvetli tudi moj razum, da jih bom mogel razumeti in da me bo prežaril ogenj tvoje ljubezni.

NOVA ZAVEZA

KAKO OZDELATI ODLOMEK SV. PISMA

KONTEKST

- čigav je odlomek
- komu je namenjen
- okoliščine v katerih je bil napisan

KAJ MI ODLOMEK POVE O BOGU

- kdo je Bog
- kakšen je Bog (Oče, Sin in Sv. Duh)

ČLOVEK

- kaj mi pove odlomek o človeku
- kaj mi pove o odnosih v skupnosti

SPOROČILO

- sporočilo odlomka v enem stavku (kratkost !)

VZPOREDNA MESTA V SV. PISMU

- primerjaj odlomek s podobnimi mesti v Sv. pismu

BESEDA SPOMINA

- vrstica ali beseda odlomka, ki si jo vtisnem v spomin

KAJ MORAM V ŽIVLJENJU SPREMENITI

- kaj lahko sam spremenim
- kaj moram spremeniti z Gospodovo pomočjo

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	
MT																													
MR																													
LK																													
JN																													
APD																													
RIM																													
1 KOR																													
2 KOR																													
GAL																													
EF																													
FLP																													
KOL																													
1 TES																													
2 TES																													
1 TIM																													
2 TIM																													
TIT																													
FLM																													
HEB																													
JAK																													
1 PT																													
2 PT																													
1 JN																													
2 JN																													
3 JN																													
JUD																													
RAJ																													

UPORABA

VSAKO PREBRANO POGLAVJE OZNAČI VRAZPREDELNICI. TAKO 30S⁹ POČASI PREBRAL CELOTNO SV. PISMO

PODELJEVANJE BOŽJE BESEDE

1. BRANJE (odlomka Sv. pisma)
 TIŠINA (3 do 5 minut razmišljanja)
 VSAK IZREČE BESEDO, KI GA JE NAGOVORILA

2. BRANJE (istega odlomka)
 TIŠINA (5 do 7 minut)
 VSAK POVE NA KRATKO NEKAJ O ODLOMKU (2-3 stavke)

3. BRANJE (istega odlomka)
 TIŠINA (7 do 10 minut)
 VSAK IZRAZI SVOJO MOLITEV

ZAKJUČEK (Oče naš, pesem, 1pd.)

OPOMBA: Podeljevanje Božje besede je molitev in ni namenjeno razpravljanju in debatiranju!! Prirejeno je za skupine do 15 ljudi. Priporočamo redno branje nedeljskega evangelija.

KAKO PREBRATI SV. PISMO

UREĐIL : TINO A. MAMUČ
 TISK : J. P.

Joba, dveh knjig ljudskega blaga iz zbirke Glasovi in še tu in tam, naj knjigo komentira s svojo izvorno likovno govorico. Tako je nastalo enajst ilustracij, za vsako poglavje oz. govor po ena. Vsekakor so izziv. Kritiki naj presodijo, če kaj manjši-vsaj nekatere-kot tisti, ki ga je ustvaril Miha Maleš v slovenskem prevodu Svetih znamenj.

In tako so stvari dozorele. Prevod je bil goden za objavo ravno v dneh, ko so se pokazala prva znamenja slovenske sprave. In ker Guardini rahločutno, globoko in odgovorno razmišlja v zvezi z živim Bogom v precejšnji meri tudi o temeljnih, včasih težkih in neprijetnih, vendar resničnih in osvobajajočih stvareh, smo prevod posvetili slovenski spravi.

Kaj pa naslov? Boga ni mogoče opredeliti z nobeno človeško besedo. Popolnoma se izrazi le v - večni Besedi, Sinu Kristusu. Je Neimenljivi. Vsekakor pa Živi! Naslov je določil izdajatelj - Ognjišče, ki je takoj pokazalo posluš za Guardinijevo besedilo, čeprav je imel oče Bole pomisleke, češ da ni za mladino. Izbrani naslov dokazuje dvoje: da je imel ali še ima Khalil Gibran tudi na naš prostor velik vpliv (Prerok) in da je izdajatelj pri izbiri naslova svoboden. Bi radi izvedeli še kaj? Naj bo dovolj, da ne bom povedal preveč - in zaradi te drobne knjižice dvignil kup prahu. Vsekakor pa naslov: "Knjige imajo svojo usodo" drži - za nazaj in videli boste, tudi za naprej!

Blankolinc Pmk

Bila so leta, ko sem tolikokrat preživel dneve samo v pričakovanju prijetnih dogodkov in doživetij, z mislijo na kosilo, večerjo ali kak film, napovedan na televiziji. Bil sem ujetnik v kletki zagledanosti vase in zvezan z vrmi iskanja ugodnosti ter nešteti navezanosti. Kaj mi je takrat pomenila molitev? Bila je ena od mnogih dolžnosti, ki jo je pač treba opraviti zjutraj, zvečer, pri jedi, maši, opravilo, s katerim se je treba občasno spomniti na nekega oddaljenega Boga. Nerazumljivi in smešni so se mi zdeli ljudje, ki vsak dan čepijo v cerkvi in ponavljajo rožne vence. Saj je vsaka stvar do neke mere potrebna, a ne preveč.

Vendar se zgodi, da na njivi, ki je vse prej kot moderna in ji ljudje nasprotujejo in jo zasmehujejo, resnično odkriješ zaklad in greš in prodaš vse svoje dotedanje mišljenje in ob najdenem biseru začneš živeti novo življenje. Kanal, po katerem se to novo življenje pretaka, je prav molitev, danes povsod in tudi v sami Cerkvi premalo poudarjena stvar. In prav danes, ko je molitev za človeštvo edina pot, po kateri se lahko vrne k svojemu Očetu in se tako reši, in edino zdravilo, ki bo ozdravilo naše ranjene družine in župnije.

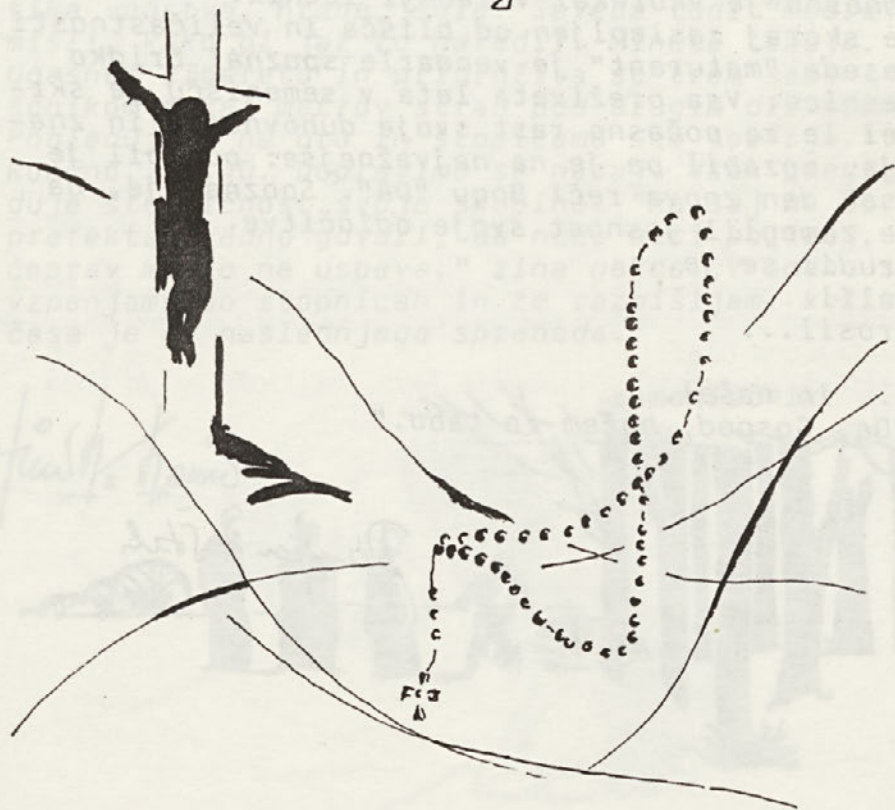
Kdor je to izkusil, ve, da je molitev preprosto vse. Sedaj to vem, pa se k njej pogosto tako težko spravim in molim, kakor je prav, s srcem. Večkrat je to zame prava muka, ko sem v sebi pust in ničesar ne občutim, ko se mi zdi molitev dolgočasna in poizkušam čimprej zbežati od nje. A prav takrat je treba vztrajati, kajti na to zanko sem se že večkrat ujel. Ko se v molitvi naučiš vztrajati, se začne šele prava osvoboditev. To je edina resnična revolucija, ki je sposobna delati čudeže v naši notranjosti. Pravijo, da vse drugo lahko spremenimo, samo človeškega značaja ne. Toda molitev lahko tudi tega spremeni.

Moliti pomeni srečati se z Bogom, mu zreti v oči in pustiti, da ob ljubezni zaigrajo strune naše duše, kajti molitev mora biti melodija. V molitvi se ponovno naučiš občudovati in se nečemu čuditi, z molitvijo se naučiš jokati, naučiš se smejati, tako da med tem ni več velike

razlike in se večkrat spet lahko kot otrok hkrati jočeš in smeješ. Začneš se manjšati, da spet postaneš otrok, ki v vsaki najmanjši stvari najde veselje in ga deli z drugimi. Najbrž je škoda, da tu na zemlji ne vemo, kaj vse se skriva v skrivnostnih valovanjih darovanja, molitve, predanosti ..., ki jim je treba slediti, da se ne ustavljaš več samo na stvareh, temveč takoj letiš naprej. V molitvi spoznaš, da noben cvet ni tako lep, da ne bi mogel biti še lepši.

Nikoli ne bom opustil tega, kar je spremenilo moje življenje. Bil sem slep, a v molitvi sem spregledal in po njej bo spregledalo tudi današnje zablodelo človeštvo.

Rafko Klumencič

ODLOČIL SE JE

Odločil se je, da gre v semenišče...

"Nič čudnega," so rekli ljudje, "saj je bil vedno miren, priden, lepo je ministriral..."

Ves vesel in prepričan v svojo odločitev je šel v prvi letnik.

Novo okolje...

Novi ljudje...

Različni dogodki...

Veliko skušnjav je sledilo, mnogokrat je zavil na stransko pot, a le spet našel pravo.

Počasi je mineval dan za dnem, mesec za mesecem, leto za letom.

Ponosno je vkorakal v zadnji letnik.

Že skoraj zaslepljen od blišča in veličastnosti besede "maturant" je vendarle spoznal bridko resnico: Vsa preživeta leta v semenišču je skrbel le za počasno rast svoje duhovnosti in znanja, pozabil pa je na najvažnejše: pozabil je vsak dan znova reči Bogu "DA". Spoznal je, da je zameglil jasnost svoje odločitve.

Trudil se je...

molil...

prosil...

... in našel.

"Da, Gospod, hočem za tabo."

Danjan Štalič

SPREHOD

Zaženemo se po stopnicah. Na oglasni deski še bežno ošinem razpored skupin. Vtem pa pristopi Janez in pravi, da zaradi nevem kakšnega vzroka ne more s skupino. Torej s skupino ne bo nič. K sreči ima Boštjan podobne probleme. Skleneva skupaj zabiti to uro "svobode".

Trg. Klopi v parku so mokre. Mogoče pa imajo v knjigarni kako novo knjigo. V prostoru, polnem semeniščnikov, se nekako prerinem do knjižne police. Stara pesem. Nič novega.

Trg. Ljudje ravno prihajajo iz šol, tovarn. Hrup. Želim si tišine.

Pod skalco. Spokojen mir, sonce se je za hip prikazalo izza oblakov. Pogovor. Iste stvari: kritika vodstva, hrane, šole. Seveda tudi "modre" misli, kako bi jaz to naredil. Minute tečejo.

Ugasnem cigareto in pridruživa se trem semeniščnikom nekaj metrov stran pod drugim drevesom. Pogledujemo na uro in stopicamo sem ter tja.

Končno. 14.40. Odpravimo se nazaj. Vsak pregleduje številčnost svoje skupine. "Pa saj ne bo prefekta. Vedno govori, da noče biti policaj, čeprav mu to ne uspeva," zine nekdo. V smehu se vzpenjamo po stopnicah in že razmišljam, koliko časa je do naslednjega sprehoda.

GREMO DOMOV

Minevajo še zadnji dnevi pred odhodom domov. Še dva dni, še en dan, danes. Danes gremo domov.

Morali bomo prestati še dve dolgočasni uri. Čeprav sta dolgočasni le danes, ko je zopet prišel dolgo pričakovani dan. Dolgočasen glas profesorja, ki se odbija od sten in išče prosto pot v naša ušesa, ki pa ga nočejo in nočejo sprejeti. Z mislimi smo vsak na svojem domu, pri svojih najdražjih.

Zvonec naznanja konec ure. Še ena ura in odprla se nam bo prosta pot domov.

Ko prebijemo še to uro, stečemo vsak na svojo stran, čim hitreje iz razreda, iz semenišča.

Zdaj me čakata še dve uri nepretrgane vožnje do Ljubljane. Tam me pozdravi vrvež ljudi in prometa na cesti. Sem že bliže domu, kot sem bil pred uro. O, na železniški postaji me že čaka vlak, ki me bo po dolgem času zopet pripeljal v lepo Belo krajino, polno belih brez.

Usedem se na vlak in po dveh urah in pol vožnje me pozdravi sonce, ki sije bolj domače kot drugod po svetu. Prikaže se mi lep razgled po vsej kotlini, ki je zame najlepša. Od daleč že vidim hiše, majhne kot vžigalice, ki predstavljajo mojo domačo vas.

Že izstopam iz vlaka in stojim na domači zemlji. Še nekaj minut in prišel bom v svojo rojstno vas in nazadnje v svojo rojstno hišo.

Res drži pregovor: Povsod je lepo, najlepše pa je doma.

Stjepan Igor

SAM PRED TEBOJ, GOSPOD!

Gospod,
 mnogokrat sem v svojih težavah SAM,
 sam, ker se ne znam ozreti na druge,
 ker nočem, da bi drugi izvedeli, kakšen sem,
 ker se bojim, da bi izgubil še tiste prijatelje, ki jih
 imam.

Ne morem iti iz sebe in se popolnoma predati bližnjemu,
 ne morem mu darovati iskrene ljubezni,
 ker nisem pripravljen na darovanje in žrtve, ki bi bile
 potrebne za to.

Preslab človek sem Zate, Gospod!

Preslab sem, da bi bil vreden tvoje ljubezni in dobrote,
 a Ti mi slabiču vse odpuščaš in me čakaš in pričakuješ,
 da se ti predam in darujem svoje življenje za bližnje.
 Jaz pa ostajam gluha za tvoje besede in vedno bolj tonem
 v breznu svojih grehov in napak.

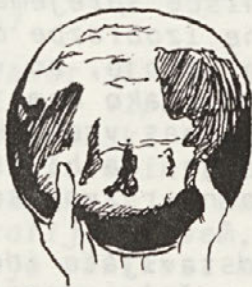
Odpusti mi, Gospod!

Daj mi moči in razsvetljenja, da spoznam svoje poslanstvo
 in ga tudi uresničim. Daroval si mi ga že ob rojstvu in
 ne dovoli, da ga zamenjam z uživaštvom in nasladami sveta,
 ki me obdaja in me stalno vabi na lažno in krivo pot.

Obenem pa mi pomagaj, da bi ljubezen in dobrota,
 ki si mi ju položil v dušo in srce že v materinem telesu,
 znal darovati tudi ljudem, ki mi niso pri srcu.

Gospod, pomagaj mi udejanjati poslanstvo mojega zemeljskega
 življenja!

Andrej Vrečar

INTERVJU Z G. ŠKOFOM MSGR. METODOM PIRIHOM

ISKRE: G. škof, pred kratkim je našo šolo obiskal minister za šolstvo g. Vencelj. Rezultati pogovorov z našim vodstvom so Vam gotovo že znani, zato bi Vas najprej vprašali, kakšne spremembe lahko naša šola v kratkem pričakuje?

G. ŠKOF: V ponedeljek, 10. 12. 1990 je Malo semenišče v Vipavi obiskal minister za šolstvo, izobraževanje in telesno kulturo RS dr. Peter Vencelj s sodelavci. Zelo mi je žal, da se zaradi zdravstvenih razlogov srečanja in pogovorov z njim nisem mogel udeležiti.

Minister pravi, da se pripravljata splošen zakon o zavodih in zakon o financiranju šolstva. Prvi sad nove šolske ureditve bo, da srednja šola v semenišču pridobi pravico javnosti. Iz te pravice izvirajo, tako mislim, tudi druge, kot so: sofinanciranje profesorjev in uslužbencev, pomoč pri nabavi učnih pripomočkov in podobno.

ISKRE: Kako pa bodo po Vašem mnenju te spremembe vplivale na sam internat (dnevni red, odhodi domov)?

G. ŠKOF: Do zdaj je država Cerkvi dovoljevala le šole za vzgojo duhovniških kandidatov. Upam, da bo s sprejetjem novega zakona o šolstvu ta člen črtan. Če bomo v semenišče sprejemali tudi fante, ki želijo poleg solidne izobrazbe doseči še temeljito in globoko versko vzgojo, bo vse to narekovalo nekatere spremembe. Kako bomo to uresničili v praksi, ne vem. Želja nas vseh, ki nam je Malo semenišče pri srcu, pa je, da bi vse spremembe dobro vplivale na nadaljni razvoj semenišča.

ISKRE: Kako si Vi predstavljate idealno rešitev kombinacije internata s šolo vnaprej?

G. ŠKOF: Treba se bo zanimati, kako delujejo podobne ustanove drugod, zlasti po Evropi pa tudi po svetu. Pridobljene izkušnje nam bodo pomagale,

da lažje najdemo najboljše sožitje med internatom in šolo. No, v tem oziru nam tudi vse dosedanje izkušnje našega Malega semenišča veliko povedo in tega ne smemo zavreči.

ISKRE: Bo torej že v prihodnjem šolskem letu postala Srednja verska šola - šola odprtega tipa?

G. ŠKOF: Minister za šolstvo dr. Vencelj pravi, da postopek za novo zakonodajo o šolstvu ne gre tako hitro kot si je predstavljal in želel. Osnutek zakona o šolstvu je deležen različnih kritik in nasprotovanj. Če bo v tem šolskem ali vsaj do jeseni nov zakon o šolstvu sprejet, bo v prihodnjem šolskem letu šola že lahko odprtega tipa. Če bi pa brez zakona začeli drugače in po novem, bi tudi morebitne posledice morali vzeti nase.

ISKRE: Ali lahko pričakujemo kakšne spremembe tudi v zvezi s škofovsko sinodo, ki je bila konec lanskega leta v Rimu?

G. ŠKOF: Ko bomo dobili, upam, da še letos, končni dokument zadnje škofovske sinode, ki je imela za temo: "Oblikovanje duhovnikov v sedanjem času", bomo tudi slovenski škofje dali nova navodila in poudarke za vzgojo duhovniških kandidatov in duhovnikov na pragu tretjega tisočletja.

ISKRE: Semenišče v Vipavi bo ostalo. Se obeta mogoče še kakšen zavod takšnega tipa v ostalih dveh škofijah?

G. ŠKOF: Vsekakor si bom na vso moč prizadeval, da bo semenišče v Vipavi ostalo. Istega mišljenja so tudi primorski duhovniki. Podobno semenišče z notranjo šolo in internatom so želimlje v ljubljanski nadškofiji. Kaj nameravata drugi dve sestrinski škofiji ne vem, mislim pa, da bi z ozirom na svojo velikost morali imeti celo več takšnih ali podobnih šol.

pripravila:

finško Damjan

KREŠEMO ISKRICE

Kmalu po prijavi dveh maturantov za novoletno romanje v Prago, se je za pot odločil tudi rektor našega semenišča.

VPRAGIJEMOSTZALJUBLJENCEV PRESS

V mesecu januarju je profesor slovenščine v četrti razred prinesel 78 knjig.

ŠIFRA: 65% KNJIG JE PUSTIL NA MIZI NEDOTAKNJENIH

Semeniščniki so na posebno željo izjemoma lahko sami izbirali knjige v knjižnici.

FINTA: DUHOVNO BRANJE

Učni uspeh se je v zadnjem četrletju rahlo izboljšal.

ŠIFRA: NOVI SEMENIŠKI FOTOKOPIRNI STROJ LAHKO TUDI POMANJŠUJE

Naš prefekt najbrž želi, da bi vsako pismo zanesljivo prišlo v prave roke. Pred izročitvijo si namreč temeljito ogleda tudi hrbtno stran vsakega pisma.

DEKLETANEPODPISUJTESENAKUVERTE PRESS

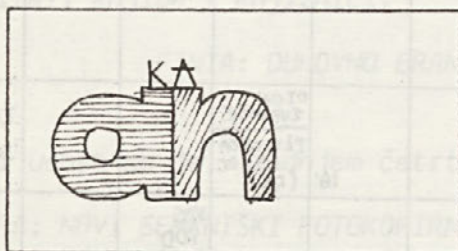
Na oštevilčenih kvadratkah križanke (številke označujejo vrstni red črk v geslu) dobite besede, ki jih je Jezus izgovoril na križu.

Rešitve pošljite na naš naslov do 23. marca.

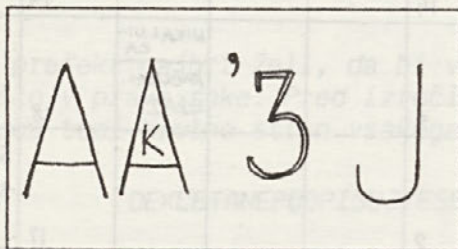
Izžrebali bomo tri nagrade:

1. dvajset velikonočnih voščilnic
2. deset velikonočnih voščilnic
3. pet izvodov naslednjih "ISKER"

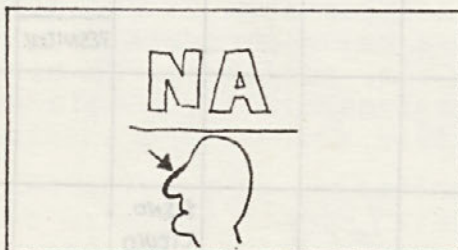
SESTAVIL :
LINO A. MAMČIČ
REBUSI

MESTO
JEZUSOVEGA
ČUDEŽA

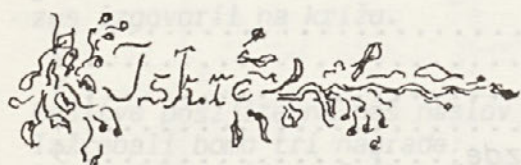
ŽIVLJENSKI
PROSTOR

VAS
V
VIPAVSKI
DOLINI

KAZALO

Iskram na pot.....	1
Postno razmišljanje.....	2
Kristusova vrednost.....	3
V Medjugorje.....	4
Dežela zahajajoče zvezde.....	5
Utrinek.....	7
Če bi jaz imel... ..	8
Še en izgubljen dan.....	9
Poslušaj me Gospod.....	11
Srečanje.....	13
Habent sua fata libelli.....	14
Molitev.....	16
Odločil se je.....	18
Sprehod.....	19
Gremo domov.....	20
Sam pred Teboj, Gospod.....	21
Intervju z g. škofom msgr. Metodom Pirihom	22
Krešemo iskrice.....	24
Nagradna križanka.....	25
Rebusi.....	26
Kazalo.....	27
Uredniški odbor.....	28

GLASILO VIPAVSKIH SEMENIŠČNIKOV

LETO XXIII. 2. ŠTEVILKA - POST 1991

GLAVNI UREDNIK

Damjan Štih

TEHNIČNI UREDNIK

Tino A. Mamič

UREDNIŠKI ODBOR

Matej Krečič
Benjamin Kuster
Andrej Vrečar
Tiskarski Škrat

VINJETE

Benjamin Kuster

MENTOR

prof. Janez Zupet

Tisk: Bratina, Šturje

Naklada: 400 izvodov

Vzdržuje se s prostovoljnimi prispevki.
Bog povrni!

NASLOV:

ISKRE

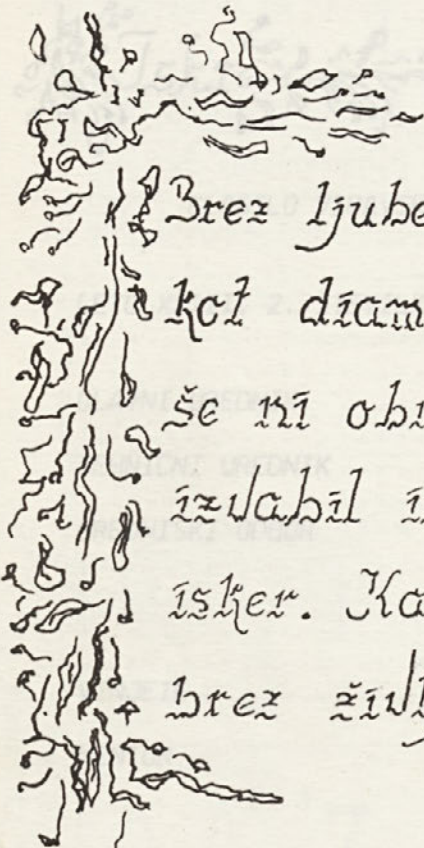
Slovensko malo semenišče

Grabrijanova 19

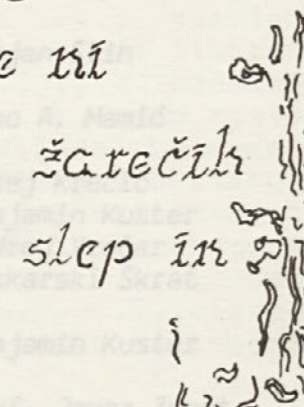
65271 Vipava, Slovenija

ISKRE

Inv. št.
19116

Brez ljubezni je žuljenje
kot diamant, ki ga umetnik
še ni obrusil, še ni
izlahal iz njega zarečik
isker. Kamen je slep in
brez žuljenja.

Semenišče Vipava

19116